

УДК 130.2.378.4

DOI <https://doi.org/10.32782/apfs.v046.2024.10>*Л. А. Карпець*ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4263-7806>*доктор філософських наук, професор,
завідувач кафедри української та іноземних мов
Харківської державної академії фізичної культури***ФЕНОМЕН ГОЛОСУ: ЕКЗИСТЕНЦІЙНО-АНТРОПОЛОГІЧНІ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНІ СМИСЛИ**

Постановка проблеми. Унікальним і неповторним феноменом є голос, який відображає як внутрішній світ людини, так і зовнішнє маркування нашого існування. У сучасному світі голос набуває різних смислових відтінків. Голосом намагаються переконати, заспокоїти, залякати, маніпулювати. «Ми повсякчас живемо у всесвіті голосів, нас постійно бомбардують голоси... Усі ці голоси кричать, шепочуть, верещать, пестять, погрожують, благають, спокушують, наказують, закликають, молять, гіпнотизують, зізнаються, тероризують, проголошують...» [4, с. 23]. Голос ночі, голос любові, голос болю, голос міста, голос війни, голос світу, голос свободи – концепти, які маркують найактуальніші сегменти сучасного ментального простору.

Голос – це минуле й майбутнє, він є маркером нашої історії. Голос дає можливість взаємодіяти зі світом і водночас еволюціонувати в ньому. Голос може змінюватися під впливом певних зовнішніх факторів. Урбанізовані звуки технічного характеру замінили природні й натуральні. Голос міста весь час наповнений шумом транспорту, заводів, залізниць, всюди чути гамір великої кількості людей. Голос села ще зберігає свою природність, але теж має свої відтінки. Раніше села, маленькі містечка досить часто наповнювалися різноманітним співом, звуками kleпання коси, ревом худоби, то нині технічний прогрес замінює цей звук. Голос демонструє певні ознаки життя. Війна також вносить свої корективи. Досліджуючи звукові ландшафти за часів війни зруйнованих міст, мистецтвознавиця Ю. Манукян наголошує, що вони стають тихішими й більш порожніми, ніби поступово повертаючись до минулого, не такого багатолюдного чи галасливого, стає чути голос німоти.

Сьогодні голос перетворюється в почерк: людина говорить з комп'ютером, а той перевтілює звуки в запис. Можливості голосу вражають, пів століття тому таке й уявити було неможливо. Якщо є голос, значить є життя...» [6, с. 16]. Голос дає можливість будувати суспільство, мати зв'язок із зовнішнім світом, він також має і владу в різноманітності людської діяльності. Голос відображає відчуття простору й часу, а також наш духовний стан.

У мовній реальності інформаційного суспільства, особливо ЗМІ, досить часто натрапляємо на негатив, що відображається у траєкторії голосу, руйнує внутрішню гармонію як того, хто говорить, так і того, хто слухає, через агресію і гнів. Це призводить до погіршення самопочуття, радикальних змін у духовному, інтелектуальному й емоційному стані людини, що є актуальним у сучасному динамічному та інформаційно насиченому комунікативному просторі. Водночас людина більше починає цінувати почуте позитивне й відкарбовувати в пам'яті той голос, який це промовляв.

Аналіз джерел і публікацій. Голос належить до пневмосоматичних (або духовно-тілесних) факторів особистості і її мовного виразу. М. Фуко розглядає еволюцію мови у новоевропейській культурі (слово-символ, слово-образ, слово-знак, слово, замкнуте на самому собі), визначає його першоприроду, змусити мову говорити із власних її глибин. Звертаючись до метафізики Платона, Х.-Г. Гадамер створює свою теорію діалогу, який ведуть не співрозмовники, а сам Логос, що їх об'єднує. М. Бахтін розглядає текст, як «живу одухотворену мову», звернену до адресата (слухача) і нададресата (Бога). Таким чином, залучення до істини відбувається проникненням у чуже «Я», до того ж важливу роль у філософській антропології Бахтіна відіграє голос. Голос для філософії мови Бахтіна – це актуалізація пневмосоматичного (духовно-тілесного) змісту людини. Бахтін продовжує традиції Платона, який стверджує пріоритет інтонованого Логосу його письмовим втіленням (діалог Федр). У Ж. Лакана проблема «письма-мовлення» і залучення до істини відбувається через розшифрування символів, які пов'язані з невідомим людини, а виявляється це невідоме у спонтанному акті говоріння. У онтологічному аспекті вирішення цієї проблеми Ж. Лакан близький до М. Фуко: «людина говорить, але говорить завдяки символу, який її людиною зробив». Младен Долар спирається на твердження Ж. Лакана, що голос є одним із найвиразніших втілень психоаналітичного об'єкта, зазначаючи, що до застосування голосу як носія значення та як джерела естетичного захоплення додається голос як об'єкт сам по собі, психоаналітичний об'єкт.

Голос як унікальний феномен привертає увагу багатьох науковців. Мелодика голосу як символу аналізується у працях У. Еко, С. Менйнерте, Ю. Лотмана, Г. Готової, Б. Бірюкова, Д. Горського та інших. Інформаційність впливу голосу на людину подаються в дослідженнях М. Бахтіна, У. Сепіра, Ф. Ніцше, М. Кагана, О. Ромаха, І. Герасимової, Ф. Бередіна та інших. М. Долар аналізує голос-об'єкт у таких площинах: лінгвістика голосу, метафізика голосу, «фізика» голосу, етика голосу тощо. Багатомірність голосового буття і тиша як умови цього досвіду стала предметом дослідження Є. Мулярчука.

Мета статті: розкрити значення феномену голосу, що постає модусом мови як конструкту констеляції буття та людини в екзистенційно-антропологічному й соціокультурному контекстах.

Виклад основного матеріалу досліджень. Голос у просторі тематизації мови у фундаментальній онтології та екзистенціальній аналітиці М. Гайдеггера здійснюється через звернення до феномену присутності. Людина у зв'язку з цим постає як «пастух буття», що слухає його глибинний голос. У мові коріниться для людини можливість здійснення її призначення – «сказати буття». Водночас мова постає як «дім буття»: у мові буття знаходить сферу своєї презентації, у мові буття перебуває. Здається протиріччя – мова водночас і «дім буття» і місце людської екзистенції – насправді виявляється умовою можливості і мови і людської істоти: у мові буття перебуває, а людина здійснюється. Для того, щоб «дати слово мові як мові», потрібно слідувати «мандрівному ланцюжку мови», оскільки в самій мові виявляється щось таке, що є «допущення самосказання». Визнання онтологічної самореферентності мови означає, що початковою основою осмислення досліджуваного феномена є вона сама. У ній самій до будь-якої можливої думки вже укладено власні конститутивні умови. Мова тільки тоді може бути основою самої себе, коли вона єдина у собі самій, тотожна собі. Шлях до мови, що початково прояснює самототожність мови, обертається не замкненістю, а міццю єднання «взаємоналежних» буття та людини [10].

Голос сумління, голос совісті – це базові етичні фігури. «Голос, який підтримує моральний закон, називали божественним у цілій традиції від Сократа до Руссо і навіть у філософії Канта, і цей божественний трансцендентний закон водночас поміщався у найінтимнішому ядрі суб'єкта» [4, с. 147].

Початковий зміст існування полягає у постійному виході межі суцього до Ніщо, до буття. Те, що допомагає людині знайти себе – голос совісті. Совість – це феномен *Dasein*, що розмикає, що звільняє від світу анонімності і дає можливість розуміти. Совість проявляється як голос турботи.

Совість та голос совісті вкорінені в основі людського існування, в основі свого буття – турбота. Голос – це модус мови. Голос совісті закликає *Dasein* стати самим собою, знайти свою справжність. Совість водночас передбачає як голос, так і відповідь, можливе вчування-воля мати совість. Якщо публічний, повсякденний стан людини у світі анонімності, голосно, захоплено балаканиною, двозначністю, інформацією, то поклик кличе безшумно, мовчазно, без голосу. Голос кличе від мене і все ж таки понад мене. *Dasein*, приймаючи поклик, приймає виклик, оголює свою здатність екзистенціювати, вибирає себе. До того ж вибирає не совість, хоча нею викликається здатність вибору себе, але свобода хотіти-мати-совість. У голосі совісті оголюється провина. Буття-винним – це не просто певний етичний стан, а онтологічна характеристика як буття-підставою-для, тобто, онтологічна умова для можливості існування самої совісті. Буття-винним означає буття-задіяним, бути-у-світі. Бути-винним – це і є власне бути. Рішучість – це людське існування у його сутнісному бутті-винному, у його розкритті совісті та всієї структури турботи. Рішучість виводить до феномену часу, тимчасовості, темпоральності. У будь-якому структурному моменті, модусі турботи лежить модус часу як тимчасовість. Буття до смерті, совість, поклик совісті, вина і рішучість – модуси турботи. Сама ж турбота можлива як тимчасовість. Турбота є лише модальністю тимчасовості. Тимчасовість – основа турботи, вона конститує структуру турботи. Сенс присутності *Dasein* – тимчасовість, історичність людського існування. Голос між буттям і екзистенційним прагне осягти людину в просторі і часі, а падає буття в «*Man*», прагне замовчати факт конечності людського існування, прагне замовчати смерть [9]. Покликання людської особистості у метафізичному сенсі – стати голосом буття, метафорично повторити шлях Христа – «і слово стало плоттю і вселилося в нас». Проблема мови у філософії імені розгортається у вимірах слово (стосовно Богу) та ім'я (стосовно особистості). У контексті релігійного досвіду християнська філософія орієнтована на ціннісне знання, що є мотивом у розвиток етики як морального ставлення до Іншого.

Голос ще від самого початку був засобом зв'язку між матір'ю і дитиною. Перебуваючи в лоні матері, дитина може чути приглушені звуки, що лунають від тіла матері, а також голоси й музику. До народження дитина не промовляє звуків. Перший крик дитини лунає після народження, коли відбувається глибоке дихання, яке допомагає дитині перейти від прийому кисню через кров матері до самостійного дихання. Хоча й невідомо, що саме може чути дитина, вимірювання ритмів серця на сьомому місяці вагітності

показали, що пульс дитини частішає, коли вона чує голос матері. Це дає підставу вважати, що вона його впізнає. Вже немає жодних сумнівів у тому, що плід може також розпізнавати вібрації голосів і музики. Ж. Абітболь наголошує, що діти зберігають у пам'яті тембр і вібрацію голосу їхньої матері, який ще чули в лоні [6, с. 31]. М. Долар зазначає, що «белькіт немовляти» включає всі модальності дитячого експериментування зі своїм голосом. Сама назва розкриває сутність: не-мовля (той, хто не може говорити). Перший крик, белькотання – це як привітання до хорошого слухача [4, с. 208].

Ще на одну кровну спорідненість, пов'язану з голосом, варто звернути увагу, – це голос крові. Кров як фактор і символ життєтворення свідчить про спільність витоків, долю людського роду. Вона, як вважає Л.Газнюк, свідчить про «універсалізацію всього в одному і одного в усьому. Кров символізує життя, це субстанція активності й цінності. Кров, як складова соматичного буття людини, «кров у своїй символічній багатоманітності маркує життєві ситуації, серед яких сама цінність життя, як священного дару, здоров'я і гармонійної довершеності, як повнокровність, людина на межі життєвої напруги і щирості – клятва крові, родинні зв'язки – однієї крові, генетична й соціальна спадковість – знатна кров, злочин, смерть, всілякі негаразди – пролита кров» [2, с. 138].

Кров підтверджує онтологічну спорідненість усіх людей і єдність їх по крові. Хоча як тоді розуміти вислів Кіплінга вустама Мауглі: «всі ми брати по крові?» Брати по природі, природному бутті? Кров як джерело життя істоти й людини? Спільність у тому безумовному факті, що й дитя людини й тварини про своє народження сповіщають світ криком, голосом як першим кроком? Спорідненість людей голосом крові інтерпретується і в художній літературі. Як приклад: «Почути голос предків, почути голос крові!» (Олександр Положинський «Голос крові»); «Голос Крові лунає у грудях, Благовістом священним дзвенить, Я ніколи й ніде не забуду, Хто я є ні на день, ні на мить» (Г. Голка).

Голос – це характер, це особистість. Багатство голосу – це багатство почуттів та думок мовця. Голос звучить і утворює певну мелодію. Одразу уявляєш внутрішній світ персонажа, його почуття, настрої. М.Хвильовий голосом своєї героїні тонко передає не просто настрої персонажів, а й ставлення до них: «В її голосі прозвучало одразу кілька ноток: була тут і нотка поваги до того, до кого вона зверталася, і нотка ледве помітного страху, і навіть нотка якоїсь тривоги». У Лесі Українки:

«Ти говорив так просто і спокійно,
Щось в голосі тремтіло, мов сльоза,

Та полиском сухим світилися очі,

– Як завжди...

(Леся Українка

«Я бачила, як ти хилився додола...»)

Мелодика голосу як основа комунікативної діяльності, першопричиною якої є інформація у різних проявах, зокрема: інформаційний пласт зовнішнього смислового повідомлення, інформація про внутрішній підтекст, який характеризується мелодійністю голосу та інформація про того, хто говорить. Мовна взаємодія безпосередньо підпорядковується фактору ситуативності, тобто мелодика голосу людини так або інакше пов'язана з комунікативною ситуацією, яка розглядається як сукупність умов, в яких розгортається мовна діяльність і являє собою різні модифікації голосу. Одним із таких явищ є голос у кінематографі. «Не слід також уважати, що роль голосового озвучування, що є тілесним явищем, ми начебто хочемо знизити до простого чуттєвого в мові, піднісши йому на протигагу те, що називають значеннєвим змістом мовленого і що як духовне високо підносить дух мови» [4, с. 174]. Для акторської гри застосовують різні прийоми роботи з голосом, інтерпретації його під час виконання ролі. Важливо зуміти продемонструвати психоемоційний стан персонажа через використання незвичних принципів роботи мовного апарату в звичайних життєвих ситуаціях. «Задля створення атмосфери неспокою, некомфортності, жаху абсолютно не обов'язково використовувати надмірну кількість візуальних ефектів, чи демонструвати криваві сцени вбивства, спотворені тіла та обличчя. Справжній саспенс, справжнє відчуття жаху досягається за допомогою тонкого та рафінованого поєднання візуальних ефектів зі звуковими [7]. У 1982 році французький кінеторетик та композитор експериментальної музики Мішель Шіон видав книгу «Голос у кіно». Це цікаве дослідження про голос в екранному мистецтві. У цій та наступних книгах Шіон розробив переконливу теорію, яка дискутує про можливість голосу в кіно та їхню нарративну силу. Шіон використовує поняття «акусметра» «звук, який чути без видимої причини або джерела». Беручи цей опис за основу, Шіон синтезує грецьке ακουστός (чутний) та французьке être (бути), що об'єднується в кінотермін акусметр – це повноцінний герой драматичного фільму, якого чути, але не видно. Глядач може майже нічого не знати про його зовнішність і характер, тому сприймає такого героя за голосом [1]. Саме в такий спосіб багато режисерів в історії кіно маніпулювали глядачем, підтримуючи саспенс і таємницю сюжету до найдраматичнішого моменту. Якісний дубляж фільму – запорука успіху. Коли актор знає й відчуває те, про що говорить, тоді голос робить все, що потрібно. Є різні за складністю фільми: бувають

легкі, коли актор приходять і в той же день пише звук. Є фільми, до яких актор готується, дивиться заздалегідь в оригіналі, розбирає за пунктами, а є надзвичайно складні проекти, над якими працювали світові режисери. В них взагалі заздалегідь немає картинки, тільки ліпсінг, скрипти та діалоги, які ще потрібно розшифровувати. Отже, як бачимо, голос – це запорука успіху в кінематографі, розкриття внутрішнього світу персонажа в естетичній та художній творчості.

Мелодика й ритм у мові споріднені співу: «мова звучить, дзвенить і вібрує, ширяє й тріпоче [3, с. 174]. «Звучання бере свій початок із дзвону, збирання, що кличе, що відкрите відкритому, дає світові з'явитися в речах. Те, що звучить у голосі, підпорядковане відтак уже не лише тілесним органам. Воно виїняте з кругозору фізіологічно-фізичного пояснення простого фонетичного фонду [3, с. 177].

Голос – це ще й музичний інструмент, що звучить по-різному. Є Майстер, який може на ньому влучно й красиво грати. І цю майстерність можна відшліфувати упродовж років.

Уже багато тисячоліть нашим «інтелектуальним поводителем» є голос. За допомогою голосу й думки ми здобуємо знання, здійснюємо наукові відкриття. У освітній діяльності та культурі інформаційного суспільства важливе значення має голос. Його мелодика є складним поліфункціональним енергетичним явищем, сутність і вплив якого залежить від багатьох факторів. Це трансформує його у феномен культури, наділений вираженою символікою, механізмами впливу на людину. В освітній реальності голос є інтонаційною й тембровою основою акту діяльності, мелодика голосу активно впливає на конкретну ситуацію, посилюючи, знижуючи або акумулюючи її ефективність. Це відбувається переважно у процесі комунікації, є сферою застосування голосової модуляції людини, яка залучає присутніх у поле звукової голосової резонанції людей, вираженому енергоінформаційному впливу. Індивідуально-суб'єктивна природа людини, яка говорить через емоційно-чуттєвий стан, певний настрій, і ставлення того хто говорить і того, хто сприймає, що сукупно призводить до прояву людського потенціалу у голосовому еквіваленті.

У період дистанційного навчання важливим чинником є голос. Щоб успішно донести інформацію необхідно не тільки знати що і як подавати під час занять, але й уміло застосовувати інтонаційні прийоми усного мовлення. Голос учителя, викладача – це не просто інструмент, з допомогою якого передається повідомлення слухачам. Існує твердження, що близько 40% інформації слухачами не засвоюється, якщо інтонація оратора «не та». Дух оратора, переконаність в правоті своїх слів, і навпаки, невпевненість, слабкодухість,

сумніви – все це засвідчує голос оратора. З цього випливає, що кожна людина повинна знати свій голос, його сильні й слабкі сторони, знати шляхи розвитку голосу й робити це. Бо неважливо, який голос від народження, завдяки практиці можна поставити бажаний голос: сильний, рухливий, гнучкий, звучний, з широким діапазоном. Варто зауважити, що покладати надії лише на технічні вправи марно. Неможливо «придбати» собі якийсь новий, «правильний» голос. Правильного голосу не існує, будь-який голос відображає, репрезентує індивіда у соціокультурному світі, де вирує людський гамір, концентрація якого зростає в урбанізованому середовищі, наповненому безліччю подій і ситуацій, які потребують взаємодій та комунікації. Важливо, якою інтонацією ми доносимо певне значення, «адже специфічний тон голосу, його специфічна мелодія та модуляція, його темп та наголос можуть визначити значення. Інтонація може перевернути значення певного речення навспак; вона може перетворити його на власну протилежність» [4, с. 34]. Втримати персональний простір на цьому інформаційному, звуковому, мовному, психологічному тлі досить складно. І людина змушена виокремлювати бажане й потрібне, організовувати фон своєї діяльності.

У сучасному соціокультурному просторі тиша та мовчазність для людини здається чимось незвичним. Окрема людина може уникати її, не бажаючи, щоб вона викрила її самотність та непевність у соціокультурному світі, а можливо, й відсутність життєвої мети. Шум, багатоголосся змінює тиша, яка потрібна, щоб зберегти у собі здатність чути той поклик, який спонукатиме відповідати за себе та перед іншими. Сприймати тишу і мовчання, голос і багатоголосся наповненими екзистенційно-антропологічними і соціокультурними смислами і не вважати їх випадковими, а отже мати віру; почути в них потребу Іншого – це виявити власний моральний обов'язок [5].

Висновок. Отже, голос є невід'ємною частиною нашого минулого й майбутнього. Голос упродовж багатьох століть є інструментом переконання, маніпулювання, погрозою, втіхою тощо. Він відображає індивідуальність і сутність кожного. Голос проявляє свою владу у різноманітності людської діяльності: політичної, юридичної, кінематографічної, освітньої, художньої тощо. У сучасному інформаційному суспільстві необхідність залучення до комунікативного процесу значного масиву інформації змінює ритміку мови. Проблемні ситуації насичуються її негативною емоційністю, агресивністю, нівелювання регістрів. Освітня реальність як комунікативна сфера діяльності, ефективність якої часто пов'язана з мелодійністю і мовною культурою, призводять до необхідності дослідження, формування методик, технологій розвитку мелодики голосу і вико-

ристання їх у освітній практиці. Мелодика голосу може підсилювати або повністю перебивати інформативність мови. Семантичні, семіотичні й технологічні аспекти голосу підкреслюють індивідуальність людини, що особливо важливо в освітній практиці. Мова у її словесній і мелодійній позиції є важливою частиною сучасного інформаційного суспільства, здатного зберегти, відновити, транслювати й розвивати культуру у всій її багатоманітності.

Література

1. Вселюбська С. Як голос за кадром стає головним героєм у кіно. URL: <https://skvot.io/uk/blog/how-a-voice-over-becomes-the-main-character-in-a-movie>.
2. Газнюк Л.М. Філософські етюди екзистенціально-соматичного буття: [монографія] Київ: ПАРАПАН, 2008. 368 с.
3. Гайдеггер Мартін. Дорогою до мови: пер. з нім. В. Кам'янець. Львів: Літопис, 2007. 232 с.
4. Младен Долар. Голос і більш нічого: пер. з англ. Павла Шведа. Київ: Комубук, 2022. 304 с.
5. Мулярчук Є. Феномен поклику: голоси і тиша у досвіді покликання. *Філософська думка*, 2019, № 4. С. 93–102.
6. Jean Abitbol. Le pouvoir de la voix. Allary Editions. Paris, 2016.
7. Kelleghan F. Sound Effects in SF and Horror Films. Talk held at the International Conference on the Fantastic in the Arts 21 March 1996.
8. Lacan Jacques. The Four Fundamental Concepts of Psycho-Analysis (Seminar XI, ed. J.A. Miller). Harmondsworth: Penguin [1964].
9. Heidegger M. Sein und Zeit. Siebzehnte Auflage. – Germany: Max Neimeyer Verlag, 1993. 120 p.
10. Heidegger M. Was heist Denken? 4. Auflage. Germany: Max Neimeyer Verlag, 1984. 176 p.

Анотація

Карпець Л. А. Феномен голосу: екзистенційно-антропологічні та соціокультурні смисли. – Стаття.

Голос розглядається як модус мови, як тканини людського буття і пізнання. Питання про сутність мови виявляється водночас питанням про сутність людини. Саме Дар мови відрізняє людину від інших живих істот, формуючи її екзистенційно-антропологічні й соціокультурні смисли. Людина не була б людиною, якби не мала здатності комунікувати з Іншими, говорити і слухати, говорити про все, і слухати, розрізнати та впізнавати голоси. Зрозуміти природу мови, її сутність означає для людини зрозуміти свою власну природу та можливість здійснення свого буття. Почути поклик буття і багатоголосся світу у ситуації техногенного часу – означає уникнути небезпеки втрати власної індивідуальності, з'ясувати умови можливості буття мови як онтологічну самореферентність. Можливість тематизації мови та голосу в фундаментальній онтології здійснюється у зверненні до феномену присутності: мова є буттєвою можливістю Dasein, яка полягає в тому, щоб робити явним Dasein у його відкритості й давати перебувати буттю. Напрямок аналітики голосу

як модусу мови – світ, простір комунікації, самість, буття-в, що зосереджені у феномені присутності. Зазначається, що у мовній реальності інформаційного суспільства, особливо сучасних ЗМІ натрапляємо на негатив, що відображається у траєкторії голосу та призводить до руйнування внутрішньої гармонії як того, хто говорить, так і того, хто слухає. У освітній діяльності важливе значення має голос, він є інтонаційною й тембровою основою акту діяльності, мелодика голосу активно впливає на конкретну ситуацію, посилюючи, знижуючи або акумулюючи її ефективність. Індивідуально-суб'єктивна природа людини, яка говорить, через емоційно-чуттєвий стан, певний настрій, і ставлення того хто говорить і того, хто сприймає, що сукупно призводить до прояву людського потенціалу у голосовому еквіваленті.

Ключові слова: модус мови, мовлення, мелодика, поклик буття, анонімність, слухач-адресат, вчування, голос совісті, голос крові, інтонація.

Summary

Karpets L. A. The phenomenon of voice: existential-anthropological and sociocultural meanings. – Article.

The voice is examined as a mode of language, as the fabric of human existence and cognition. The question of the essence of language emerges simultaneously as a question about the essence of humanity. The gift of language distinguishes humans from other living beings, shaping their existential-anthropological and sociocultural meanings. A human would not be human without the ability to communicate with Others, to speak and listen, to talk about everything, and to discern and recognize voices. Understanding the nature of language, and its essence, means for humans to understand their nature and the possibility of realizing their existence. Hearing the call of existence and the polyphony of the world in the situation of technological time means avoiding the danger of losing one's individuality, clarifying the conditions of the possibility of language existence as ontological self-reference. The possibility of thematizing language and voice in fundamental ontology is realized by turning to the phenomenon of presence: language is the existential possibility of Dasein, which consists of making Dasein explicit in its openness and allowing it to dwell in being. Directions of voice analysis as a mode of language – world, space of communication, selfhood, being-in, are concentrated in the phenomenon of presence. It is noted that in the linguistic reality of the information society, especially in modern media, we encounter negativity reflected in the trajectory of the voice, leading to the disruption of inner harmony both for the speaker and the listener. In educational activities, the voice holds significant importance; it is the intonational and timbral basis of activity, the melody of the voice actively influences the specific situation, enhancing, diminishing, or accumulating its effectiveness. The individual-subjective nature of the speaking human, through the emotional-sensory state, certain mood, and attitude of the speaker and the perceiver, collectively leads to the manifestation of human potential in vocal equivalence.

Key words: mode of language, speech, melody, call of existence, anonymity, listener-addressee, empathy, voice of conscience, voice of blood, intonation.